

DOLLE DINA

Een kluchtige komedie in twee delen

door

HUGO RENAERTS

TONEELFONDS J. JANSSENS B.V.

Tel: 03 366 44 00

E-mail: info@toneelfonds.be

Website: www.toneelfonds.be

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DOLLE DINA** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **HUGO RENAERTS** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van Toneelfonds J. Janssens bv.

Wettelijk depot D/2025/0220/041
ISBN 9789038518220

Copyright: © 2025 Toneelfonds J. Janssens bv

www.toneelfonds.be
info@toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van TONEELFONDS JANSSENS te Antwerpen.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for tekst- and datamining for AI training and similar technologies

UNISONO (S.A.B.A.M.)
Tweekerkenstraat 41-43
1000 Brussel
www.unisono.be

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes kunnen de opvoerrechten worden aangevraagd via de website van UNISONO.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Aanvraag vergunning tot opvoering en Her-opvoering:

1. Aankoop van minimaal 15 tekstboekjes bij de uitgever.
2. Aanvraag en betaling opvoeringsrechten

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, Lees de voorwaarden op www.unisono.be.

Algemene voorwaarden zie www.toneelfonds.be.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie
www.stichtingbredero.nl

PERSONAGES

(11 dames – 8 heren)

DINA, de serveerster, ong. 25 jaar

HILDE, het dienstmeisje, ong. 25 jaar

MEVROUW, (Adèle Verkneukeld) ong. 50 jaar

MIJNHEER, (Jozef Verkneukeld) ong. 50 jaar

MAARTJE, leeftijd geen belang

KOLONEL, (Bob Westenwind), 50-60 jaar

DAME, zijn echtgenote

BURGEMEESTER, (Frits Lakens) leeftijd geen belang

FLOOR, vrouw van de burgemeester, ong. idem als burgemeester

NOTARIS, oudere man

ADVOCAAT, oudere man.

NOOT, (juffrouw Noteboom) tussen 30-40 jaar

BES, (juffrouw Bessestruik) tussen 30-40 jaar

MAN UYTDENBOZE, leeftijd geen belang, wethouder cultuur

VROUW UYTDENBOZE, leeftijd geen belang

PASTOOR, leeftijd geen belang

JUFFROUW KWETTER, leeftijd geen belang, lerares

DAVID, de musicus

MIREILLE, zangeres

Eventueel figuratie mogelijk

DECOR

Een feestelijk verlicht zaaltje. Enkele tafeltjes langs de kant, gedenkt met een mooi wit kleed. De achterwand is gewoon neutraal, maar kan met beschilderde panelen die een mooie grote kamer verbeelden, zonder meubilair. Langs een kant is de ingang. Langs de andere kant naar keuken. Hier staat in het tweede bedrijf een tafeltje waarop papiertjes en potlood.

EERSTE BEDRIJF

(Als het doek op gaat loopt mevrouw nerveus over en weer en kijkt constant op haar polshorloge.)

MEVROUW: *(een beetje zangerig)* Waar blijft ze toch? Waar blijft ze toch? *(ze maakt weer een rondje, handwringend)* Waar blijft ze toch? Waar blijft ze toch? *(roept richting huis)* HILDE!

(Hilde komt op.)

HILDE: Mevrouw? Zong u?

MEVROUW: Zingen?

HILDE: Ik dacht dat u zong.

MEVROUW: Ik zong niet. Ik maak me zorgen.

HILDE: Voelt u zich niet goed, mevrouw?

MEVROUW: Die kokkin is er nog niet.

HILDE: Nee, mevrouw?

MEVROUW: Waar blijft ze toch?

HILDE: Ik zou het niet weten, mevrouw.

MEVROUW: Ik heb een hekel aan mensen die te laat komen. Ze zou hier zijn om zes uur! Weet je hoe laat het is?

HILDE: Niet exact, mevrouw.

MEVROUW: Wel het is al... *(kijkt op haar horloge, dan zacht)* kwart voor zes.

HILDE: Dank u mevrouw.

MEVROUW: Dank u? Hoezo, dank u. Waarom?

HILDE: U vroeg me hoe laat het was en ik wist het niet, maar nu zegt u het me. Daarom dank ik u mevrouw.

MEVROUW: *(verwerkt het even)* Graag gedaan, Hilde.

HILDE: Dank u, mevrouw.

MEVROUW: En je weet dat er ook iemand komt om mee op te dienen?

HILDE: Ja, mevrouw.

MEVROUW: *(nerveus)* Het zal de eerste keer zijn dat we op deze receptie al die personaliteiten ontvangen. De burgemeester, de notaris, de advocaat. Kolonel Westenwind, diverse artiesten... De crème de la crème, Hilde.

HILDE: De wat, mevrouw?

MEVROUW: De crème de la crème, Hilde. Dat wil zeggen... een hele hoop vooraanstaande mensen.

HILDE: Maar ze kunnen toch niet allemaal vooraan staan, mevrouw.

MEVROUW: Natuurlijk niet. Dat wil zeggen: belangrijke mensen. Allemaal. Dat wil het

zeggen.

HILDE: Dank u, mevrouw. Ik zal het onthouden. De kreem van de kreem noemen ze dat dus?

MEVROUW: Jij bent hier toch geboren in Bleekendaal, Hilde? Je kent hier dus wel een heel stel mensen.

HILDE: Nogal, mevrouw. Maar ik woon nu in de stad.

MEVROUW: Natuurlijk, je bent bij mij in dienst. Maar is het normaal dat je hier in dit dorp te laat komt?

HILDE: Vroeger keek men niet zo nauw, mevrouw.

MEVROUW: Alles moet perfect zijn. Onze reputatie in dit dorp hangt er van af.

HILDE: Oh ja, mevrouw?

MEVROUW: Ze moeten weten wie er hier is komen wonen.

HILDE: Weet de kreem dat dan niet, mevrouw?

MEVROUW: Nee! Ze moeten nu weten dat het niet de eerste de beste is, die hier haar intrek neemt. Ze moeten weten dat een groot stuk cultuur is binnengedrongen in dit gat. Ik zal ze verstaeld laten staan.

HILDE: Ik begrijp het. U wil de kreem uw amputatie leren kennen.

MEVROUW: Reputatie, Hilde. Deze verzameling boerenpummels is toe aan een beetje educatie. Ik wil me niet omringd weten door een stelletje flierefluiters. Maar ja, jij weet dat wel. Je bent hier grootgebracht. Je kent wel het soort dat hier woont. Die flierefluiters.

HILDE: Dat zal wel meevallen, mevrouw. Ik heb nog niemand horen fluiten.

MEVROUW: Tja, ik was veel liever in de stad gebleven. Dicht bij het operagebouw, de concertzaal en al die expositiezalen... maar anderzijds is deze enorme villa van mijn oma toch een zekere uiting van onze stand. Is het niet, Hilde?

HILDE: Jazeker, mevrouw.

MEVROUW: En ik hoop dat je je ook kunt gedragen zoals het past in de hogere kringen, Hilde. We hebben het al vele malen geoefend.

HILDE: Ik doe mijn uiterste best. Mevrouw.

MEVROUW: *(kijkt op haar horloge)* Waar blijft ze toch? Het is al tien voor zes.

HILDE: Misschien werd ze onderweg opgehouden, mevrouw.

MEVROUW: Opgehouden? Door wie of wat? Er is hier bijna geen verkeer.

HILDE: Ach, u weet hoe dat gaat, mevrouw.

MEVROUW: Nee, dat weet ik niet. Hoe gaat het hier dan?

HILDE: Je komt zo gemakkelijk iemand tegen en je begint een praatje en dan verlies je de tijd uit het oog...

MEVROUW: Ze kent hier wel veel mensen natuurlijk.

HILDE: Of je ziet onderweg een lieve hond en je begint hem te aaien...

MEVROUW: *(nervus)* Zo ver ik kon zien zijn hier geen lieve honden. Alleen van die lelijke misbaksels die de muren volzeiken en de trottoirs volschijten. *(schikt van zichzelf)* Ik bedoel natuurlijk dat ze tegen de muren wateren en de trottoirs

besmeuren met hun uitwerpselen.

HILDE: Ja, ik heb er enkele gezien, mevrouw.

(Meneer komt op. Hemd en gewone broek.)

MEVROUW: *(ontzet)* Jozef, ga je je zo aan de gasten vertonen?

MENEER: Natuurlijk niet. Ik trek een wit hemd aan.

HILDE: Met een vlinderdas. En daarover dat jacquet. Vergeet de manchettenknopen niet! En die ring.

MENEER: Dat jacquet spant. En die ring ook.

MEVROUW: Dat verdraag je dan maar voor een paar uur. De kokkin is er nog niet.

MENEER: Er moet toch niet veel gekookt worden. Het zijn allemaal hapjes.

MEVROUW: Maar wat voor hapjes!

MENEER: Zo te zien... hapjes.

MEVROUW: En dat meisje dat Hilde moet helpen met opdienen: waar blijft ze toch? Ze zou om zeven uur hier zijn.

MENEER: Het is ongeveer vijf voor zes.

MEVROUW: Oh ja? Wat vliegt de tijd? Een kwartier geleden was het nog maar half zes...

(Er wordt gebeld.)

MEVROUW: Dat zal ze zijn. Doe open Hilde.

HILDE: Ik vlieg al, mevrouw. *(af voordeur)*

MEVROUW: En vergeet niet om je haar te kammen, Jozef.

MENEER: Natuurlijk niet. Dat doe ik elke dag toch, Adèle.

MEVROUW: En gedraag je. Je weet wie er allemaal komt.

MENEER: Ja, dat heb je al zestig keer verteld.

MEVROUW: Ze moeten ondervinden met wat hun dorp verrijkt wordt.

(Hilde komt terug met Maartje.)

HILDE: Dit is de mevrouw die voor het eten zorgt, mevrouw.

MEVROUW: Zo, daar ben je dus eindelijk.

MAARTJE: Precies op tijd, mevrouw.

MEVROUW: Ik ben mevrouw Verkneukeld, u weet wel, dé mevrouw Verkneukeld uit... *(naam stad)*. We zijn hier komen wonen en geven een kennismakingsreceptie. U zorgt dus voor de hapjes?

MAARTJE: Dat is mijn specialiteit, mevrouw.

MEVROUW: Je bent nog vrij jong.

MAARTJE: Ja. Dat komt omdat ik pas 22 jaar geleden geboren ben.

MEVROUW: Maar ik hoop dat je kundig bent.

MAARTJE: Mijn ouders zitten al dertig jaar in dit vak, mevrouw. Wij hebben al een massa recepties verzorgd.

MEVROUW: Alles in de keuken staat gereed. Alle ingrediënten. Je hoeft alleen maar alles netjes op te maken en op de schotels te draperen. Die schotels zijn echt zilver... hoe heet je..?

MAARTJE: Martine, maar iedereen noemt me Maartje.

HILDE: Ja, zo hebben we haar altijd genoemd. Maartje. Ik maakte daar een grapje over. Ik zei altijd: binnenkort ben je apriltje.

MEVROUW: Waarom?

HILDE: Wel, ziet u: maart... april. Maartje... apriltje.

MAARTJE: Ja, dat was grappig.

HILDE: En nog altijd geen vrijer?

MAARTJE: Nee, en jij?

HILDE: Ook niet. Het lukte niet met Charles. En in de stad... allemaal van die droogstoppels die... *(kijkt naar mevrouw, slaat hand voor de mond)* Oh, pardon.

MAARTJE: Ja, ik kan het met voorstellen.

MEVROUW: De hapjes in de keuken!

MAARTJE: Oh ja, de hapjes.

MEVROUW: Ik zal het je laten zien, Maartje. Kom maar mee.

(Ze gaan af richting huis.)

MENEER: *(kijkt hen na)* Ziet me er een tof meisje uit.

HILDE: Als ze maar kundig is, meneer. Maar dat is ze. Ik ken Maartje al vanaf we zo klein waren. *(wijst)*

MENEER: *(zucht)* Ik vraag me af waarom Adèle toch altijd recepties moet geven. Het hele huis altijd volstoppen met van die vervelende droge gehaktballen die alleen maar over Verdi en Beethoven willen praten.

HILDE: Ik hoorde ze af en toe ook over een zekere Van Gogh en Dostojewski praten, meneer. Maar ik maakte nog geen kennis met die heren.

MENEER: Wie?

HILDE: Dostojewski meneer. Bekende Russische schrijver. Zegt men.

MENEER: Bekend? Helemaal niet. Ik ken hem niet.

HILDE: Hij is vooral bekend om De gebroeders Karamazov, meneer. Dat heb ik opgezocht op Google.

MENEER: Zo, hij had nog broers? Zijn die ook bekend?

HILDE: Dat is een van zijn romans, meneer.

MENEER: En het erge is dat die knullen me altijd in die gesprekken willen betrekken. Ik heb altijd moeite om dan glimlachend te knikken, alsof ik begrijp waar ze het over hebben. Vorige maand nog, tijdens onze afscheidsreceptie in de stad, hadden ze het over een of andere paljas en het duurde een kwartier voor ik begreep dat het een opera was. Hoe heette die Rus, zei je?

HILDE: Dostojewski, meneer.

MENEER: Ik zal proberen het te onthouden. Dan kan ik het misschien ergens tussen gooien. En zijn broers heten?

HILDE: Karamazov, meneer.

MENEER: Waarom hebben die Russen toch zo'n moeilijke namen? Waarom kunnen ze niet gewoon Janssens of Peeters heten?

HILDE: Tja, zo zijn de Russen, meneer. Maar hier zal het best meevallen. Hier is geen opera en geen concertzaal.

MENEER: Toen ik met Adèle trouwde was ze een normale vrouw.

HILDE: Nu toch ook nog, meneer?

MENEER: Nee. Toen haar oma stierf en ze dit gigantisch huis hier en dat hele fortuin erfde, is ze veranderd.

HILDE: Oh ja, mijnheer?

MENEER: Ze vond dat cultuur bij onze stand hoorde en ze is gaan studeren.

HILDE: Studeren, meneer?

MENEER: Wil je geloven, Hilde, dat ze twintig jaar geleden nog dacht dat Toulouse Lautrec een voetbalwedstrijd uit de Franse competitie was.

HILDE: Oh ja, mijnheer?

MENEER: Toulouse Lautrec. Een voetbalwedstrijd uit de Franse competitie. Stel je voor!

HILDE: Uit de Engelse competitie dan, meneer?

MENEER: En ze begon me mee te zeulen naar opera, concerten, lezingen van gedichten... Heb jij al eens iets van die moderne dichters gehoord, Hilde?

HILDE: Ik heb weinig tijd om me daarin te verdiepen, meneer.

MENEER: Ik heb een gedicht horen voordragen dat begon met oote oote oote boe. En daarna nog veel met kneu kneu en zo.

HILDE: Werkelijk meneer?

MENEER: En denk je dat ze die dichter in een zwakzinnigengesticht hebben gestopt?

HILDE: Niet meneer?

MENEER: Nee. Hij loopt nog los. Als hij nog leeft tenminste.

HILDE: Angstwekkend, meneer.

MENEER: Als ik morgen een gedicht schrijf dat begint met Euke Euke Knol... zou ik dan ook bekend worden?

HILDE: Ik vrees dat mevrouw het niet zou laten publiceren, meneer.

MENEER: Natuurlijk niet. Ze zou me naar een psychiater sturen.

HILDE: Een wijs besluit, meneer.

MENEER: Maar als ze Oote Oote Boe hoort, applaudisseert ze.

HILDE: Tja, meneer.

MENEER: Dezelfde vrouw die twintig jaar geleden chateaubriand een uitstekende wijn vond.

HILDE: Zo is het leven, meneer.

MENEER: Begrijp me niet verkeerd, Hilde. Ik hou nog altijd van haar... maar ik verlang terug naar die eenvoudige vrouw die ik heb leren kennen en die tegen de priester

ja zei toen die van alles vroeg op ons huwelijk. Ze heeft wel niet in alles woord gehouden, maar toch...

(Mevrouw komt terug opgelopen, in paniek.)

MEVROUW: Oh hemel, oh hemel...!

MENEER: Adèle? Wat gebeurt er?

MEVROUW: *(handenwringend)* Oh ramp. Oh hemel! Oh ramp!

(De volgende trioloog in fors tempo.)

MENEER: Maar wat is er dan toch?

MEVROUW: Mathilde is ziek!

MENEER: Wie is Mathilde?

MEVROUW: Ze heeft de griep.

HILDE: Griep is niet zo erg?

MENEER: Wie is Mathilde?

MEVROUW: Haar man belde me op.

HILDE: Mijn zuster heeft vorig jaar de griep gehad.

MENEER: Ik ken geen Mathilde.

MEVROUW: Hoe haalt ze het in haar hoofd om nu de griep te krijgen?

HILDE: Je bent er doodziek van.

MENEER: Maar wie is dan die Mathilde?

MEVROUW: Ze heeft een heel jaar tijd om de griep te krijgen. Maar nee, precies nu krijgt ze de griep.

HILDE: Het beste wat je kan doen is in bed blijven.

MENEER: Maar wat hebben wij er mee te maken?

MEVROUW: De stomme geit. Griep!

HILDE: Krijgen geiten ook griep?

MENEER: Waarom ben je dan zo van streek?

MEVROUW: Er lopen hier duizend mensen rond die de griep kunnen krijgen. Maar nee, precies zij.

HILDE: Een paar dagen warm in bed blijven. Dan gaat het wel over.

MENEER: Maar waarom maakt de griep van Mathilde je zo van streek?

MEVROUW: Mathilde moest Hilde straks helpen met opdienen.

HILDE: Oh... en is ze ziek? Ik kan dat toch niet helemaal alleen.

MEVROUW: Griep! Ze heeft griep.

HILDE: *(ontzet)* De stomme geit!

MENEER: Is het dat maar?

MEVROUW: Wat kunnen we doen?

MENEER: Hilde zei het al: enkele dagen in bed blijven. En veel warme thee drinken. Dat schijnt te helpen.

MEVROUW: (*boos tot meneer*) Denk je dat wij er mee geholpen zijn als Mathilde warme thee drinkt? Waarom krijgt juist zij de griep?

HILDE: De stomme geit!

MENEER: Kan dat meisje in de keuken niet helpen?

MEVROUW: Die moet al die hapjes klaar maken.

HILDE: Hoe haalt ze het in haar hoofd. Griep! Mij alleen voor die troep... ik wil zeggen die hele bende... ik bedoel natuurlijk...

MENEER: Vraag dan iemand anders.

MEVROUW: We hebben nog maar twee uur tijd. Wat moet ik doen. Een advertentie zetten in de krant? Pamfletten uitdelen in het dorp? Naar de werkbeurs bellen die nu gesloten is? (*ze gaat zitten, het hoofd in de handen*)

MENEER: Ik begrijp de situatie. Om het kort samen te vatten: oote oote boe.
(*Hilde steekt de vinger op.*)

HILDE: DINA!

MEVROUW: Wil je niet zo hard roepen, Hilde. Ik heb hoofdpijn.

HILDE: Ik zei Dina!

MEVROUW: Wat wil dat zeggen? Ik begrijp je niet.

HILDE: Dina is een goeie vriendin van me.

MEVROUW: Ja, en?

HILDE: Ik zou haar kunnen opbellen.

MEVROUW: (*sarcastisch*) Doe dat, en doe ze de groeten en laat me met rust.

MENEER: Zeg Hilde... bedoel je dat die Dina...

HILDE: Als ze vrij is kan ze...

MEVROUW: (*verheldert*) Oh, bedoel je dat... zou ze kunnen komen helpen?

HILDE: Ik kan het vragen.

MEVROUW: Ja, doe dat. Doe dat: Hiernaast staat de telefoon. Beloof haar wat je maar wil, als ze maar kan komen.

HILDE: Als ze nu een nieuwe auto wil....

MENEER: Je moet niet overdrijven, Hilde.

HILDE: Ik ga haar bellen. (*af huis*)

MEVROUW: Ik wist dat Hilde een perfect dienstmeisje zou zijn.

MENEER: Ze is ook al twee jaar in dienst.

MEVROUW: Een geweldig meisje. Nog nooit griep gehad.

MENEER: En nog nooit iets laten vallen.

MEVROUW: Toen we haar in dienst namen zag ik direct dat ze speciaal was.

MENEER: Je kon toch niet weten dat ze die Dina kende.

MEVROUW: Dan zou het iemand anders geweest zijn. Een Jennifer of een Greta of een Suzanne of wat dan ook.

MENEER: Maar het is niet zeker dat die Dina vrij is.

(Maartje komt op.)

MAARTJE: Mevrouw, ik denk dat die zalm een geurtje heeft. Zal ik hem toch maar gebruiken?

MEVROUW: Een geurtje? Nee... dan moeten we de zalm vergeten.

MAARTJE: Ik kan enkele blikken tonijn meer openen.

MEVROUW: Doe dat Maartje... doet dat...

(Hilde komt op.)

HILDE: Dina is binnen vijf minuten hier, mevrouw!

MEVROUW: God zijn dank.

MENEER: Nee, Hilde zij dank.

MAARTJE: Is dat al de eerste van de gasten?

HILDE: Nee, ze komt helpen opdienen. Je weet wel, Dina. Die serveert in de Schele Schavuit.

MAARTJE: Oh... Dina! Natuurlijk. Toffe meid. Altijd vrolijk.

MEVROUW: En ze komt? Mooi zo.

MAARTJE: Dus die zalm in de vuilnisbak?

HILDE: *(verbaasd)* Zalm in de vuilnisbak?

MAARTJE: Ik zei het al. Tegen mevrouw hier. Ik denk dat er een geurtje aan zit.

HILDE: *(kijkt verbaasd naar mevrouw, lacht dan)* Oh, je bedoelt natuurlijk de zalm?

MEVROUW: Als je het niet vertrouwt... hups, voor de straatkatten dan maar.

MENEER: Dat kun je die arme beesten toch niet aan doen.

HILDE: Maar als het niet zo erg is... met een sausje er over ruik je dat niet en proef je het niet.

MAARTJE: Maar welk sausje?

HILDE: Er zal in de keuken toch wel wat... ik ga mee. We lossen dat wel op. Stel je voor, zalm in de vuilnisbak.

(Hilde en Maartje af naar de keuken.)

MEVROUW: Hilde heeft ongekende capaciteiten. Dat we dat pas na twee jaar ontdekt hebben. Er is een probleem? Laat het aan Hilde over. Ze komt direct op de propfen met een grieploze Dina en een geurverbergend sausje.

MENEER: Ze verdient loonsverhoging.

MEVROUW: Ja, ik zal haar rijkelijk belonen. Nu verwacht ik nog de musicus en de zangeres.

MENEER: *(verbaasd)* Komt er een muzikant?

MEVROUW: Geen muzikant. Een musicus.

MENEER: Wat is het verschil?

MEVROUW: Muzikanten zijn van die lui die in restaurants verhinderen dat je rustig met elkaar kunt praten en die je op de dansvloer opjatten om op en neer te springen

als lammetjes in de lente. Musici spelen concertmuziek. David speelt luit.

MENEER: Toch niet té luid?

MEVROUW: Luit. Met een T.

MENEER: Hij speelt luid en drinkt ondertussen thee? Wat is dat voor een soort muzikant? Komt hij uit een circus?

MEVROUW: Jozef toch! Mijn hemel. Een luit, geschreven met een T op het einde, is een muziekinstrument. Lijkt op een mandoline. David speelt barokmuziek.

MENEER: Volgens mij speelde David op een harp.

MEVROUW: In de bijbel staat zoiets ja... dat was koning David. Onze David speelt barokmuziek op een luit.

MENEER: En dat ga je loslaten op de notabelen van dit dorp?

MEVROUW: Ze moeten voelen dat we op een bepaald artistiek niveau staan.

MENEER: En dan ook nog een zangeres?

MEVROUW: Ja, Marlène. Operazangeres. Weet je nog dat we twee maanden geleden de Toverfluit hebben gezien?

MENEER: Ja, natuurlijk. Die opera van Mozart.

MEVROUW: Ze speelde de rol van Papagena.

MENEER: Dat gekke vogelvrouwtje?

MEVROUW: Ja, die. Ze zal enkele aria's ten gehore brengen. Dat zeggen ze in plaats van zingen. Dat staat intellectueler.

MENEER: En die David begeleidt haar?

MEVROUW: (*schrikt*) Daar heb ik niet aan gedacht... ze moet natuurlijk begeleiding hebben. Oh... wat stom.

MENEER: Je kan niet aan alles denken.

MEVROUW: Op concerten begeleidt haar man haar op een spinet.

MENEER: Ik verstond op een spinnennet... maar dat kan natuurlijk niet.

MEVROUW: Een spinet is een soort klavecimbel. Maar eenvoudiger.

MENEER: Wellicht gebruikt voor 'spinetuele' muziek.

MEVROUW: Ik had hèm natuurlijk ook moeten vragen en zijn instrument mee te brengen...

MENEER: Als het een soort klavecimbel is sleur je dat niet mee om concerten te geven. Verrek onhandig.

MEVROUW: Dan stel ik haar gewoon voor als een ere-gaste.

MENEER: Schitterend idee. Hoeft ze niet te zingen. Minder stress voor het gezelschap dat waarschijnlijk gewend is om schlagers en smartlappen te horen.

MEVROUW: Ze moeten leren dat er nog wat anders is. Jammer van Karel.

MENEER: Wat is er jammer van Karel?

MEVROUW: Karel Snater. De kunstschilder. Ik heb hem gevraagd om vanavond zijn schilderijen hier te mogen hangen. Maar de galeriehouder had er geen oren naar. Karel, je weet wel, we waren twee weken geleden op de opening van zijn expositie

in de galerie De Lullige lijnen.

MENEER: Oh, die Karel.

MEVROUW: Zijn expositie is een groot succes zegt hij. Er is zelfs al een optie genomen op een van zijn schilderijen.

MENEER: Je was toch niet van plan om die monsterlijke dingen hier aan de muur te hangen als dat gezelschap op de receptie komt.

MEVROUW: Zei je monsterlijk? Weet je dat de pers het erover eens is dat Karel een grote toekomst tegemoet gaat. In de Heraut beschrijft men zijn werk zelfs als van een substantieel accentisme.

MENEER: Maar dat wil niet zeggen dat de inwoners van Bleekendael hier die mening delen. Ze zouden er huiverend staan naar kijken.

MEVROUW: Maar als ik hun vertel dat ze naar iets substantieel accentisme kijken, zullen hun ogen wel open gaan.

MENEER: Maar goed, dat gevaar is dus geweken.

(Er wordt gebeld.)

MEVROUW: *(aflopend)* Dat zal die Dina zijn.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneelfonds.be de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

bestellen@toneelfonds.be

03 3664400

